

CARAȘUL JURIDIC

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA DREPTULUI ȘI JUSTIȚIEI, ÎN JUDEȚUL CARAȘ

Apare odată pe lună la 15, afară de August și Septembrie, sub conducerea d-lor

OCTAVIAN TĂNĂSESCU

Dr. NICOLAE HUBIAN

PREȘEDINTE. SC. II. TRIBUNALUL CARAȘ

DECANUL BAROULUI AVOCAȚILOR DIN JUDEȚUL CARAȘ

Dr. EMIL PERSECĂ, avocat
REDACTOR-RĂSPUNZĂTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BAROUL AVOCAȚILOR. LOCALUL TRIB. CARAȘ
ORAVIȚA.

Dr. GH. STOICU, avocat
SECRETAR DE REDACȚIE

PROPRIETATEA D-LOR AVOCAȚII: Dr. EMANUEL CIULEI; GH. CORNEANU; Dr. NICOLAE HUBIAN; Dr. NICOLAE IANOVICH; Dr. SIGISMUND KALKBRENNER; Dr. ION NEDELICU; Dr. ION OGRIN; Dr. EMIL PERSECĂ; Dr. MAX. RADOVAN; Dr. BELA SZABO; Dr. IOSIF SZABO; Dr. ENRIC SPÄRGER; Dr. GH. STOICU.
ADMINISTRATOR-DELEGAT: Dr. EMANUEL CIULEI, AVOCAT.

COLABORATORII PRINCIPALI:

EUGEN CHIOVSKI,
JUDECĂTOR,
Judecătoria rurală Moldova-Nouă.

EUGEN DABIJA
PREȘEDINTE DE TRIBUNAL
Judecătorul șef al Judecătoriei rurale Bozovici.

LUCIAN IANCULESCU
JUDECĂTOR DE ȘEDINȚĂ,
Tribunalul Caraș.

TRAIAN MANOLESCU
JUDECĂTOR DE ȘEDINȚĂ,
Tribunalul Caraș.

GHEORGE T. STROESCU
JUDECĂTOR DE ȘEDINȚĂ,
Tribunalul Caraș.

PETRE VASILESCU
PREȘEDINTE DE TRIBUNAL.
Judecătorul șef al Judecătoriei rurale Bocșa-M.

IOSIF VIRĂNYI
CONSILIER DE CURTE DE APEL,
Judecătorul șef al Judecătoriei mixte Oravița.

ABONAMENTUL PE AN: 100 LEI; PENTRU AUTORITĂȚI 300 LEI. UN NUMĂR 10 LEI.
PUBLICAȚIUNI 1 LEU CUVÂNTUL.

ORAVIȚA

TIPARUL LIBRĂRIA ȘCOALELOR ȘI TIPOGRAFIA „PROGRESUL”.

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor.

Nr. F. Soc. 14/2/1926.

În baza cererii adresată acestui tribunal de către Casa de Păstrare societate pe acțiuni din Sasca Montană reprezentată prin Sofronie Mica și S. Vițian director executiv prin care cer înregistrarea firmei în registrele comerciale dela acest tribunal și radierea ei dela Tribunalul Lugoj, în camera de consiliu s'a adus următoarea

DECIZIUNE:

ÎN NUMELE LEGEI:

Tribunalul ia act că firma „Casa de Păstrare societate pe acțiuni“ din Sasca Montană a fost înscrisă în registrele comerciale la tribunalul Lugoj încă dela 6 Iunie 1923 sub Nr. 410 și în baza cererei făcute:

Ordonă înregistrarea în registrul firmelor sociale dela acest tribunal a firmei „Casa de Păstrare“ societate pe acțiuni din Sasca Montană care a fost înființată în baza statutelor adoptate de adunarea de constituire ținută la 25 Februarie 1896.

Sediul societății este în comuna Sasca Montană județul Caraș; durata nelimitată.

Scopul întreprinderii este tot felul de operațiuni bancare și întreprinderi de cumpărări și vânzări de averi imobile și operațiuni de excont; înființarea de societăți în comandită, cum și participarea la înființarea de întreprinderi industriale comerciale și altele.

Capitalul societar este un milion lei divizați în 5000 bucăți acțiuni a câte 200 lei una.

Consiliul de administrație este compus din: Simion Vițian, George Potocean, Sofronie Mica, Gheorghe Șola, Stefan Jucu, Iosif Ocnariu, Iustin Chirilă și Dr. Geza Stoiacovici.

Semnătura valabilă a firmei se face aplicându-se stampila cu antetul firmei, apoi semnătura proprie a doi membrii din consiliul de administrație sau a unui membru din consiliu cu un oficiant îndreptățit la aceasta.

Publicațiunile societății se vor face într'o gazetă din localitate, iar bilanțul se va publica în Monitorul Oficial.

Însărcinează cu înscrierea în registrul respectiv grefierul firmelor care va aduce la cunoștința petiționarei și va stăruii pentru publicarea prezentei deciziuni în „Corespondența Economică“ dela Ministerul Comerțului și în revista „Carașul Juridic“ în care scop petiționara va depune taxele.

O copie după prezenta deciziune se va înainta tribunalului Lugoj pentru radiere.

Oravița, 30 Martie 1928.

Președinte, ss. *Oct. Tănăsescu.*

Grefier, ss. *Gh. Bălăcescu.*

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor.

Nr. P. Soc. 12/2/1926.

În baza cererii adresată acestui tribunal de către firma „Industria“ Societate Anonimă din Oravița reprezentată prin Dr. E. Spärger avocat din Oravița, pentru înregistrarea firmei în registrul firmelor sociale dela acest tribunal și radierea ei dela Tribunalul Lugoj, în camera de consiliu s'a adus următoarea

DECIZIUNE:

ÎN NUMELE LEGEI:

Tribunalul ia act că firma „Industria“ S. A. din Oravița a fost înscrisă în registrele comerciale la Tribunalul Lugoj încă dela 24 Iunie 1924 sub Nr. 446 Vol. IV. pag. 44 și în baza cererei făcute;

Ordonă înregistrarea în registrul firmelor sociale dela acest tribunal a firmei „Industria“ societate anonimă, care a fost înființată conform statutelor adoptate de adunarea constituantă ținută în Oravița în 4 Noiembrie 1927.

Obiectul societății este întreprinderea cu tot felul de operațiuni agronomice „Pomăria“ și întreprinderi industriale cum și operațiuni de bancă și comerț.

Sediul societății este în comuna Oravița, pe o durată nelimitată.

Capitalul societar este 2 milioane 750 mii lei, divizați în 5500 bucăți acțiuni nominative à 500 lei una

Consiliu de administrație este compus din: Boitner Iuliu, Dr. P. Corneanu, Corcea Avram, Draghici Dumitru, Jucu Traian, Lepa Valeriu, Dr. Liuba Pavel, Manciu Toma, Musta Virgil, Dr. Ioan Nedelcu, Révay Cornel, Dr. Stojacovici Geza și Vițian Simion.

Semnătura valabilă a firmei se va face aplicându-se antetul firmei apoi semnătura proprie a doi membrii din consiliul de administrație, ori un membru al direcției și un funcționar al societății autorizat în acest scop.

Publicațiunile societății se vor face într'un ziar din localitate, iar bilanțul se va publica în Monitorul Oficial.

Însărcinează cu înscrierea în registrul respectiv grefierul firmelor care va aduce la cunoștința petiționarei și va stăruii pentru publicarea prezentei deciziuni în „Corespondența Economică“ dela Ministerul Comerțului și în revista „Carașul Juridic“ în care scop petiționara este invitată ca în termen de zece zile să depună taxele de publicare cum și semnăturile firmei.

O copie după prezenta deciziune se va înainta Tribunalului Lugoj pentru radierea firmei.

Oravița, la 30 Martie 1928.

Președinte, ss. *Oct. Tănăsescu.*

Grefier, ss. *Gh. I. Bălăcescu.*

CARASUL JURIDIC

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA DREPTULUI ȘI JUSTIȚIEI, ÎN JUDEȚUL CARAȘ

Apare odată pe lună la 15, afară de August și Septembrie, sub conducerea d-ilor

OCTAVIAN TĂNĂSESCU

Dr. NICOLAE HUBIAN

PREȘEDINTE. SC. II. TRIBUNALUL CARAȘ

DECANUL BAROULUI AVOCAȚILOR DIN JUD. CARAȘ

Dr. EMIL PERSECĂ, avocat
REDACTOR-RĂSPUNZĂTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BAROUL AVOCAȚILOR. LOCALUL TRIB. CARAȘ
ORAVIȚA.

Dr. GH. STOICU, avocat
SECRETAR DE REDACȚIE

PROPRIETATEA D-LOR AVOCAȚII: Dr. EMANUEL CIULEI; GH. CORNEANU; Dr. NICOLAE HUBIAN; Dr. NICOLAE IANOVICH; Dr. SIGISMUND KALKBRENNER; Dr. ION NEDELCU; Dr. ION OGRIN; Dr. EMIL PERSECĂ; Dr. MAX. RADOVAN; Dr. BELA SZABO; Dr. IOSIF SZABO; Dr. ENRIC SPÄRGER; Dr. GH. STOICU.
ADMINISTRATOR-DELEGAT: Dr. EMANUEL CIULEI, AVOCAT.

S U M A R :

Octavian Tănăsescu: *Tribunalul Caraș.*

„ „ *Întâmpinări juridice.*

Jurisprudențe:

Tribunalul Caraș: Instanța competentă a ordona execuțiile silite.

Cine este infractorul în delictele silvice de pășunare.

Judecătoria mixtă Oravița: Oferta de serviciu acceptată sub noi condițiuni.

Condițiunile acțiunii posesorii.

Informațiuni.

și reprezentanții politici de toate nuanțele din ținuturile Oraviței, în frunte cu dr. Mihai Gropșianu, Iancu Conciatu și dr. Petre Corneanu, să revendice creierea unui județ, spre a putea avea tribunal; revendicare care a și reușit.

Inițierea tribunalului Caraș, corespundea de altfel unor necesități reale, căci până în anul 1919, jumătate din circumscripția actuală a tribunalului — plășile Moldova, Răcăjdia și Oravița — a aparținut de tribunalul Biserica Albă, care în urma demarcațiune Banatului, între Statul român și sârb, a rămas la Sârbi.

Necesitatea aceasta se evidențiază și mai mult prin faptul că și înainte să fie existat tribunalul Biserica Albă, — care s'a inițiat prin §-ul 15 din legea XXVII: 1873, prin desființarea regimentelor teritoriale grănicerești — la Oravița încă a mai existat odată tribunal; în anii 1869 până în 1876 și mai înainte de acestea autoritatea minieră locală cu plenitudine și de jurisdicție civică și penală.

Necesitatea unui tribunal la Oravița a fost ideea primordială dela care s'a plecat pentru creierea județului Caraș, dar necesitatea creerii acestui județ se evidențiază prin suprafața sa de peste 4000 Km. pătrați, cu o populație de circa 150000 mii suflete; lăsată în absolută părăsire din toate punctele de vedere, încât cu drept cuvânt am putut zice și altă dată că teritoriul actualului județ, ar putea fi considerat cel mai mare parc național istoric, de felul cum era Banatul pe vremea Romanilor.

Această necesitate s'a simțit și în trecut, căci conform unei notițe publicată la 1 Februarie 1874 în „Oravitzaer Wochenblatt“ la începutul anului 1874, cetățenii Oraviței și cei din jur s'a agitat din împrejurarea noilor arondării a co-

Tribunalul Caraș.

Este noua denumire ce tânărul tribunal Oravița, abia înființat în 1 Ianuarie 1926, și-a luat odată cu inițierea secțiunii II, cu începere dela 1 Aprilie 1928, pentru a corespunde nomenclaturei din vechiul regat, unde tribunalele fiind repartizate pe județe poartă numele județului căruia îi aparține, ceiace este mai logic, iar nu al localității de reședință.

Inițierea acestui tribunal dacă formal se datorește sistemului de simetrie administrativă, actual existent, ca fiecare județ să aibă un tribunal; totuși în fapt județul Caraș este un dar al tribunalului.

Când între anii 1924—1925 juriștii din Oravița au început să se agite și să revendice creerea unui tribunal în Oravița, prin mutarea unei secțiuni dela tribunalul Caransebeș, cercurile conducătoare din București, au refuzat pe motivul că în sistemul administrativ al justiției, tribunalele nu se pot iniția decât în capitalele de județ, existența tribunalului Caransebeș ca al doilea tribunal într'un județ, pe atunci ca și acum, fiind o excepție unică și tranzitorie.

Acest refuz au determinat atunci pe juriști

mitatelor (județelor) din fosta Ungarie, reclamând ca, la noua arondare, Oravița să fie luată în combinație ca sediu de județ.

S'a ales o comisiune — deputație, care s'a prezentat guvernului din Budapesta solicitând sprijinul acestuia. Această deputație era compusă din: Timotei Miclea, fost notar în Cacova, Alexandru Peter, comerciant în Oravița, Simon Deutsch comerciant în Oravița, Iosef Knoblauch, primarul Oraviței-Montane, Iuliu Schnabel, comerciant în Oravița, Păun Cimponeriu, primar Cacova, Simeon Lazăr, din Ilidia și Ion Popa, primar Ticvanii Mic. — Curios că de această manifestare solicitatorii noului județ Caraș, nu și-a amintit ca un argument în plus pentru susținerea cauzei lor.

Vechiul tribunal dela 1869 până la 1876 s'a înființat mai întâi ca tribunal județean sau comitatens, intitulat: Tribunalului comitatului Caraș din Oravița Montană sau în ungurește: „Krássó vármegyei Törvényszék Oraviczábanya” de unde și până astăzi se mai aude în popor, cuvântul vármegye în loc de tribunal.

Denumirea de tribunalul Oravița Montană, vine de la faptul că, înainte de 1 Ianuarie 1926, în locul actualei comune urbane Oravița, a existat trei comune rurale: Oravița-Montană, Oravița Română și Răchitova; iar tribunalul avea reședință în comuna Oravița-Montană.

Tribunalul aparținea de județul Caraș, adică de vechiul județ Caraș, cu capitala în Lugoj, județul Severin creiat în 1873 având capitala în Caransebeș, iar nu în Lugoj ca astăzi.

Judecătorii se numeau asesori, iar judecățile se purtau, conform legii naționalităților din 1867, în toate limbele justițiabililor.

Acest tribunal a avut caracter de tribunal al județului până în 1871 când în baza legii XXXII: 1871 s'a transformat în tribunal regesc susținut de Stat și intitulat în ungurește „Magyar Királyi Törvényszék Oraviczábanya”, cu limba de judecată exclusiv în ungurește.

Tribunalul Oravița Montana s'a desființat, în ziua de 31 Mai 1876, prin Ordinul Ministerului de Justiție Pre. 1423/1876, în baza legii XXXII: 1875.

Teritoriul supus jurisdicțiunii vechiului tribunal a fost format din 64 comune, din plășile: Oravița și Răcăjdia; plășile Bocșa și Recița aparținând de tribunalul din Lugoj, iar plășile Bozovici și Moldova, ca teritoriu grăniceresc, având o jurisdicție specială, au fost repartizate, după desființarea aceluia regim, plasa Bozovici la tribunalul Caransebeș și plasa Moldova la tribunalul Biserica Albă.

După desființarea tribunalului Oravița Montană, circumscripția acestuia a fost alipită tribunalului Biserica Albă.

Sediul vechiului tribunal Oravița Montană, a fost tot în actuala clădire, zidită în 1838 sub Impăratul Ferdinand I al Austriei, Banatul fiind pe acea vreme supus Austriei și făcând parte din domeniile Curței imperiale din Viena.

Data acestui an, cu inițialele împărătești și coroana imperială se vede și astăzi, fabricate în fier forjat și aplicate la mijlocul grilajului de fier dela balconul tribunalului, mascate fiind pentru privitorii din stradă, de tabla cu inscripția noului tribunal Caraș.

Pe mozaicul de pe coridorul din al doilea corp de clădire, se găsește și o dată din 1850, însă această dată pare că se raportează la data facerii mozaicului, fiind încrustată în el.

Clădirea s'a construit de camera imperială, adică de administrația împărătească, pentru trebuințele acestei administrațiuni și după tradiție aci a locuit nobilul Grenzenstein, un director al minelor împărătești, — Oravița având pe atunci în exploatare mine de aur, argint și cupru, închise în anul 1883 — al cărui fiu a ajuns mai târziu deputat sau ablegat în dieta ardelenească, ca reprezentant al Oraviței și care s'ar fi născut în camera unde astăzi este camera de consiliu a secțiunii I-a.

La înființarea tribunalului Oravița Montană clădirea a fost afectată acestuia și după desființarea tribunalului, clădirea a fost afectată judecătoriei Oravița Montană; care la înființarea ei în 1875, a avut ca sediu casa Timari, unde actualmente se găsește dormitoarele dela internatul liceului.

Judecătoria a stat până la 1 Octombrie 1926, când s'a mutat în etajul de sus din local închisorei ei, cedând locul actualului tribunal.

Despre personalul judecătoresc care a fost la tribunalul Oravița Montană, se știe, că în prima perioadă, adică la tribunalul județean, au existat un președinte și patru judecători, numiți asesorii și anume; Petre de Papházi, președinte, dr. Atanasie Marienescu, Traian Miescu, Marsofsky ?..., Virányi Stefan, ca asesorii. Hlatky Andrei, procuror. dr. Lupea Teodor, prim notar. Weintzirl Mark, directorul cărței funduare.

După trecerea tribunalului la stat găsim; Petre de Papházi, președinte, dr. Atanasie Marienescu, Virányi Stefan, Marsofsky ?..., Ratkofsky ?..., ca judecători, Hlatky Andrei, procuror, apoi dr. Lupea Teodor, sub-procuror. Carol Zeillinger,

notar judecătoresc, Weinzirl Mark apoi Novacovici Sofron, director de carte funduară.

Cu ocazia desființării tribunalului, găsim în Gazeta oficială, din 16 Maiu 1876, următoarele transferări:

Albert Fejer, judecător dela judecătoria Oravița Montană, la tribunalul Biserica-Albă;

Atanasie Marienescu, judecător dela tribunalul Oravița Montană, la tribunalul Timișoara;

Ștefan Virányi, judecător la tribunalul Oravița, ca judecător șef. la judecătoria Oravița Mont.;

Teodor Lupea, sub-procuror dela tribunalul Oravița Montană, în aceeași calitate la tribunalul Timișoara;

Carol Zeillinger, notar-judecătoresc dela tribunalul Oravița Montană la tribunalul Lugoj;

Adalbert Bencze, oficial, în aceeași calitate la tribunalul Brașov;

Simion Moldovan, sub-director; Iosif Seybert, oficial; Iuliu Paszt, sub-director c. f. cl. II și oficialul Toma Kohsch, la judecătoria Oravița.

Președintele tribunalului, prin desființarea tribunalului a fost pus în pensiuine pentru câteva luni și la 27 August 1876, a fost numit ca președinte la tribunalul din Beregszász, unde a și murit

Despre președintele Petru de Papházi, să știe că a fost de naționalitate maghiară, însă însurat prima oară cu o româncă din bogata familie Petrovici din Oravița, proprietară de domenii în comuna Jitin.

A doua oară s'a însurat cu sora soției actualului notar public din Oravița, dr. Pavel Fitz.

Curios că în condicile de morți ale parohiei ortodoxe din Oravița Montană găsim că în anul 1873, a decedat un fiu, Alexandru al președintelui Papházi, unde răposatul este trecut ca greco-ortodox, fapt care întărește bănuielile unora, că Papházi, nu ar fi fost maghiar cu adevărat ci român macedonean, probabil Papahagi.

Despre dr. Atanasie Marienescu, original din Lipova, este suficient să amintesc că este aceeași persoană cu Atanasie Marienescu, ales membru al Academiei române în 1881, pentru meritele sale literare ca folklorist bănățean și istoric.

Despre Traian Miescu, original din Oravița Montană, să știe că a avut absolutoriu facultății juridice din Viena și pentru atitudinea sa hotărâtă și pe față în chestiune națională a Românilor, la transformarea tribunalului din județean, în cel de stat, a fost dat afară de guvernul maghiar, și din cauza persecuțiilor ungurești nu a izbutit să-și obțină diploma de doctor în drept la Budapesta, astfel tot restul vieții a trebuit să rămână avocat stagiar, la avocatul Bodie Mun-

teanu, din Oravița. A murit în luna Maiu 1886 și se află înmormântat în cimitirul gr.-ort. din Oravița Montană.

Despre Marsofky nu am putut căpăta nici o informație mai de aproape, pare că a fost original din Lugoj, din familia care a dat pe un bun și renumit primar, cu acelaș nume, în Lugoj.

Despre Virányi Ștefan, sau Virányi „cel bătrân“ cum i-se mai zice acum în Oravița, spre deosebire de d. Iosif Virányi, actualul șef judecător al judecătoriei Oravița, original din Lugoj, străin de orice legătură de familie de cel d'întâi, se știe că a fost de naționalitate maghiară și a rămas în Oravița Montană definitiv, unde și-a construit și o casă mare, pe strada principală. A murit pensionar, în anul 1906, și este înmormântat în cimitirul romano-catolic, din spatele tribunalului.

Hlatky Andrei, original slovac, a funcționat ca procuror până 1873, când a murit în Timișoara. Se pare că dispunea de ceva capital, ce-l fructifica în împrumuturi ipotecare, căci și astăzi se găsește pela cartea funduară din Oravița, vechi intabulațiuni de împrumuturile acordate pela diferiți economi.

Dr. Lupea Teodor, român, a fost de origină din Lugoj, unde încă se mai găsește nepotul său de frate, dr. Cornel Lupea, șef de serviciu în administrația centrală a județului Severin. A fost căsătorit cu d-ra Maria Berg, din Oravița Montană, care și astăzi mai trăește aci și dela care, am avut onoarea a afla multe din trecutul acestui tribunal.

Dr. Teodor Lupea și a continuat cariera sa în magistratură, ajungând membru la Curtea de Apel din Győr, unde a și murit și a fost înmormântat.

Despre judecătorul Ratkovfsky și ceil'alți funcționari judecătorești nu am putut afla nimic pozitiv.

Din amintirile mai puțin precise, ale unor persoane din Oravița, se pare că o serie întreagă de Români, ca Avram Berlogea, original din comuna Broșteni, lângă Oravița, f. consilier la Curia maghiară, Dogariu Toma, original din Nicolinți (Caraș), fost de asemeni consilier la Curia maghiară, Dumitru Antonescu, originar din Lugoj, fost președintele sedriei orfanale din Lugoj și alții, și-au început cariera judecătorească la tribunalul Oravița Montană.

Octavian I. Tănăsescu

Președinte de secție la tribunalul Caraș.

Intâmpinări juridice.

I.

În numărul 2 al acestei reviste, d. dr. Alexandru Popovici, avocat din Bocșa Montană, într'un articol intitulat: „O lămurire”, este de părere că dispozițiunile articolului 77, 79 și 82 din noua lege a Curții de Casație, a unificat termenele de recurs, în toată țara, pentru toate instanțele de recurs; cari, în ținuturile unite de peste Carpați, sunt, conform dreptului comun, afară de Inalta Curte de Casație, Curțile de Apel, spre deosebire de dreptul comun din Vechiul Regat, care prevede ca instanță de recurs, de drept comun numai Inalta Curte de Casație.¹⁾

Domnia sa trage concluzia aceasta din dispozițiunile art. 77 din legea Curții de Casație, cari, după părerea d-sale, a abandonat art. 106 din procedura civilă română.

D-sa comite o eroare în faptul că atribuie dispozițiunile art. 106 ca aparținând procedurii civile române — adică legii de drept comun — când în realitate aparține legii judecătorești de ocoale din Vechiul Regat, adică unei legi speciale; ori, în conformitate cu dispozițiunile art. 33, din noua lege a Curții de Casație, cari stabilește, în aliniatul I, termenul de recurs, atât în materie civilă cât și comercială, de o lună, în aliniatul II, prevede textual că: „în cazurile prevăzute de legi speciale se vor urma acele termene”.

Legea judecătorești de ocoale, prin art. 106, prevede termenul de recurs înaintea tribunalului, de 5 zile; prin urmare acest termen rămâne și pe mai departe, în condițiunile stabilite de acest articol.

D-sa, desigur, s'a crezut îndreptățit în concluziile d-sale și din dispozițiunile art. 77, din noua lege a Curții de Casație, care, prevede că în cauzele cari, conform art. 476 al. II, din procedura civilă transilvană, apelul era inadmisibil, vor putea fi atacate cu recurs în casare, înaintea tribunalelor, în conformitate cu legea de față.

Dispozițiunile acestui art. trebuiesc interpretate, cu trimiterea la dispozițiunile art. 33 al. II, din noua lege a Curții de Casație, căci alt-fel dispozițiunile art. 77 de mai sus, aplicate textual ar duce la anomalie că în Vechiul Regat, toate pricinile, până la 5000 lei, soluționate de judecătorii de ocol, în primă și ultimă instanță, au drept la recurs înaintea tribunalului în termen de 5 zile, conform art. 106 și următorii din legea judecătorești de ocol; iar în ținuturile de aci, pricinile până la 5000 lei, — cari până la 15 Septembrie 1925, se judecau definitiv de judecătorii — acum au drept de recurs la tribunale, în termen de o lună.

Dar, în afară de diferența de termen, deosebirea

¹⁾ În Transilvania judecătorii sunt instanțe de drept comun, fiind prevăzute în procedura civilă, spre deosebire de Vechiul Regat unde judecătorii funcționează ca instanță specială, pe baza legii judecătorești; de asemeni și tribunalele ca instanță de recurs.

ar fi o mulțime: data de când curge termenul, forma în care se face recursul, autoritatea la care se depune recursul și, mai mult, o deosebire esențială de competență.

După legea judecătorești de ocol, tribunalul chemat să judece ca instanță de recurs, nu are competență de cât pentru patru cazuri de casare; urmând ca pentru celelalte, să se facă recurs la Inalta Curte de Casație, în condițiunile legii sale organice; pe când, tribunalele de aci, chemate conform art. 77, din legea Curții de Casație, să judece ca instanță de recurs, au plenitudine de competență, mai puțin constituționalitatea legilor.

Pentru a elucida această anomalie, trebuie să examinăm istoricul noilor modificări din legea Curții de Casație și în adevăr că din însăși expunerea de motive, cu care Ministrul de Justiție a însoțit proiectul legii Curții de Casație în fața parlamentului să vede că scopul acestor modificări au fost cum se vede textual din expunerea de motive:

„Patru sunt motivele de căpetenie cari impun modificarea legii organice a Inaltei Curți de Casație și Justiție:

1. Noua Constituție, care în art. 98, 99, 103 și 107 coprinde dispozițiuni ce influențiază organizarea actuală a Curții de Casație...

2. Noua lege de organizare judecătorească care în art. 2, ocupându-se de jurisdicția Curții de Casație și de crearea Curților de Apel, ca instanță de recurs în materie fiscală și electorală, obligă la punerea în concordanță a legii organice a Curții de Casație cu noile dispozițiuni legislative în materie de recursuri;

3. Noua lege pentru unificarea unor dispozițiuni de procedură civilă și comercială, pentru înlesnirea și accelerarea judecăților înaintea tribunalelor și Curților de Apel, dar care sub capitolul VI „dispozițiuni comune”, art. 44—52, coprinde dispozițiuni cari se aplică și Curții de Casație și impun, prin urmare, modificarea ei, legii organice:

4. Necesitățile interne ale Curții de Casație...”

Pe noi ne privește în discuție numai motivul al treilea și în adevăr legea accelerării modificând, prin fixarea termenului de recurs, prin suprimarea opoziției, prin suprimarea apelului nominal la începutul ședinței și prin procedura de judecată, legea organică a Inaltei Curți de Casație, trebuia ca această lege organică să fie și ea pusă de acord cu modificările ce deja primise prin legea de mai sus.

Prin legea accelerării judecăților și anume prin dispozițiunile art. 62 și 64, se prevede că afacerile coprinse în art. 476 al. II, din procedura civilă transilvană, se majorează până la 5000 lei și că hotărârile pronunțate în rezolvarea lor de judecătorii, vor fi supuse recursului la tribunalele respective, conform art. 106, din legea judecătorești din Vechiul Regat.

Iată dar geneza unificării legislative între dispozițiunile procedurii civile transilvane și legea judecătorilor de ocol din Vechiul Regat, relativ la judecarea cauzelor până la 5000 lei și prin cari, smulge dreptului comun transilvan, aceste cauze și le supune, în ce privește recursul, dispozițiunilor legii speciale a judecătorilor de ocoale.

Și atunci, luând în considerare că legea Curții de Casație vine numai să recolteze și să armonizeze dispozițiile ei cu ceea ce alte legi i-au adus și modificat deja structura ei; luând în considerare că legea Curții de Casație nu se ocupă decât de reglementarea materiei recursurilor judecate de dânsa; atunci nu trebuie să credem că textul art. 77, din legea ei de organizare, a fost introdusă acolo numai din o compilație greșită a textelor din legile ce aduceau modificări legii Curții de Casație? Și aceasta, cu atât mai mult, că sub punctul trei din expunerea de motive nu se amintește și de dispozițiile art. 62 și 64 din legea accelerării; adică între acele dispozițiuni cari au motivat modificarea legii Curții de Casație.

În atare condițiuni nu trebuie să lăsăm la o parte dispozițiile art. 77 de mai sus, față de dispozițiile art. 62 și 64 din legea accelerării, cari în adevăr corespund intenției legiuitorului de a unifica?

În legi exemplele de texte rătăcite abundă și nici o altă rațiune, credem, că nu există să explice ce caută art. 77, din legea Curții de Casație, în dispozițiile acestei legi.

Aduce inovație în acordarea dreptului de recurs, unor cauze care nu le-au avut? Nu.

Aduce o unificare de legislație? nu; din potrivă aduce o incoerență între două legi deja unificate prin dispozițiile art. 62 și 64 din legea accelerării.

II.

În același număr al revistei, d. Eugen Chiovsehi, judecător la Judecătoria Moldova-Nouă, a adus în discuție o chestiune juridică încă de actualitate și anume dacă legea privitoare la amnestierea delictelor silvice, promulgată la 27 Ianuarie 1928 prin Înaltul Decret Regal Nr. 280 și publicată în Monitorul Oficial Nr. 29, din 29 Ianuarie 1928, se extinde și asupra valorii materialului lemnos, sau nu.

Se știe că codul silvic prevede pentru delictele silvice afară de pedeapsă și despăgubiri cerute, și valoarea materialului lemnos, ca ceva aparte de despăgubirile civile și în discuție este chestiunea, dacă legiuitorul, prin despăgubiri civile a înțeles să uzeze de o expresie generală sau numai în înțelesul special al codului silvic.

Pentru lămurirea acestei chestiuni, credem, că hotărâtoare nu pot fi decât expunerile de motive și debaterile parlamentare de când s'a votat legea din discuție.

Votarea legii a avut loc mai întâi la Senat, în ședința din 13 Decembrie 1927 și din publicarea des-

baterilor acestei ședințe, în Monitorul Oficial Nr. 22 din 20 Ianuarie 1928, se vede că proiectul inițial propus de Ministrul Justiției în prealabil Consiliului legislator prevedea, cum constată textual acest consiliu: „că se dispune amnestierea... și a despăgubirilor civile, fără a se specifica anume că se amnestiază numai despăgubirile civile datorate Statului.

„Văzând — spune mai departe Consiliul legislativ — că conform dispozițiunilor codului silvic, despăgubirile pentru infracțiuni se cuvin și proprietarilor particulari, în caz când pădurile în cari s'au comis infracțiunile aparțin acestora;

„Văzând că, conform principiilor generale de drept, amnistia nu poate atinge drepturile particularilor;

„Că, în consecință, Consiliul propune ca efectele amnestiei să fie restrânse în ceea ce privește despăgubirile civile numai la cele convenite Statului și în acest scop în textul proiectului după cuvintele: „despăgubiri civile să se adauge cuvintele: „datorite Statului“, spre a-i da sensul precizat mai sus“.

Iată dar că proiectul de lege prevedea niște termeni așa de largi, încât prin acestea se aducea atingerea drepturilor particularilor și denotă o libertate de cugetare mai largă, corespunzătoare unei liberalități mai mari, ca să ne putem închipui intenția vreunei subtilități a termenilor juridici întrebunțați.

Proiectul de lege a fost votat de Senat, fără nici o discuție, cum a fost complectat de Consiliul legislativ; așa că din dezbateri textului nu putem găsi alte elemente de argumentare în discuție.

La dezbateri proiectului în ședința Camerei, din ziua de 22 Decembrie 1927, și publicată în Monitorul Oficial Nr. 38, din 28 Februarie 1928, chestiunea a fost însă pusă în discuție, de deputatul Gr. Iunian.

Reproducem textul numai pasagiul ce privește chestiunea noastră, din discursul acestuia: „Dar, d-ilor, veți recunoaște acum nevoia lămuririlor d-lui Ministru. Ce ați înțeles prin amnestierea și prin renunțarea la despăgubirile civile? Legea silvică spune că procesul-verbal va constata în primul rând amenda, apoi despăgubirile civile și în fine valoarea materialului lemnos. Partea importantă la un delict silvic este totdeauna valoarea materialului lemnos. De ea nu vorbiți nimic...“

La aceste întrebări precize, d. Ministru de Justiție a răspuns textual: „D-voastră știți că amnestia este o lege de uitare, care se dă de guvern, atunci când, crede că situația politică și cea socială o reclamă.

Acesta este scopul și sensul acestui proiect de lege d-le Iunian și fiindcă d-ta mai ales, te legi de tehnica lui, vă atrag atenția că proiectul de lege a trecut prin Consiliul Legislativ, care este stăpânul tehnicii legislative... Cu toate acestea socotesc că în acest proiect de lege se găsesc toate elementele necesare care să însemne, pentru ori ce om de bună cre-

dință, amnestia. În această formă, vă rog să votați proiectul de lege.

Ce păcat. Un singur da sau nu, al d-lui Miniștru de Justiție, rezolva toată discuția. Din răspunsul d-sale perifrastic, totuși putem găsi soluția: Guvernul a voit amnestiere, și deci interpretarea legii trecute făcută nu după termeni tehnici, ci după scopul și sensul ei.

Prin urmare, ca oameni de bună credință, cum pretinde d-l Ministru de Justiție, să fie cei ce vor să interpreteze legea, trebuie să o aplicăm fără să bănuim reticențe sau subtilități, în redactarea ei.

Octavian Tănăsescu

Președinte de secție la Trib. Caraș.

JURISPRUDENȚE

ale instanțelor judecătorești din județul Caraș.

Instanțe competente a ordona execuțiile silite. Cererile de execuție, fiind un accesorii acțiunii principale, se vor repartiza spre rezolvare secțiunii unde este pendinte acțiunea principală.

Deciziunea Nr. C. 44/2/1928, din 12 Maiu 1928, a tribunalului Caraș, secțiunea II, redactată de d. Octavian Tănăsescu, președintele acestei secțiuni.

Motivare:

Petiționarul a făcut cererea de execuție pe baza unei deciziuni din dosarul C. 1623/1926, al tribunalului Oravița, cerere care a fost repartizată secțiunii a II a tribunalului Caraș.

Având în vedere că dosarele tribunalului Oravița, au rămas în archiva secțiunii I a tribunalului Caraș, denu.nire care a căpătat-o tribunalul Oravița, cu începere dela 1 Aprilie 1928; când s'a creiat și secțiunea II a acestui tribunal;

Având în vedere că cererea de față are de obiect executarea silită a unei deciziuni dată în cauza de sub No. C. 1654/1926, adevă este o cerere accesorie unei alte acțiuni principale;

Având în vedere că potrivit art. 115 aliniatul ultim, din regulamentul serviciului interior al tribunalului, cererile de accesorii se vor repartiza secțiunilor unde este pendinte acțiunea principală;

Având în vedere că textul de mai sus al regulamentului sancționează principiile din art. 2 din legea execuțională, care prevede că execuția se ordonă de prima instanță care a procedat în proces; precum și principiile din art. 9, din aceeași lege, care prevede că judecătoria competentă a ordona execuția, va constata din oficiu, dacă hotărârea este definitivă; operație care nu s'ar putea efectua decât de instanța care deține dosarul de fond, în speță secțiunea I a tribunalului Caraș;

În consecință, pentru motivele de mai sus, tribunalul a trebuit să-și decline competența, conform dispozitivului prezentei decisiuni.

Delict silvic. În cazul infracțiunii prevăzute de art. 64 c. silvic, se pedepsește proprietarul vitelor, iar nu prepusul său, în speță fiul minor al proprietarului.

Condamnarea minorului ca infractor constituie cauza de nulitate materială prevăzută de art. 385 al. I. pct. a pr. p. transilv.

Apelul făcut de acuzator, în speță de Ocolul Silvic Iersig, trebuie considerat, potrivit art. 387 al. II. pr. p. transilv. ca făcut și în favoarea acuzatului, în speță a infractorului minor.

Sentința Nr. Rim. 4581/4/1927, pronunțată la 26 Noembrie 1927, de Tribunalul Oravița, ca consiliu al minorilor și redactată de d. Lucian Ianculescu, judecător de ședință la acest tribunal.

Motivare:

Văzând că infractorul minor, a fost trimis în judecată instanței infractorilor minori a judecătoriei rurale Bocșa Montană, în baza procesului verbal de flagrant delict silvic cu No. 2 din 5 Ianuarie 1926 al Ocolului Silvic „Lunca” din Iersig, pentru că a fost prins pășunând în pădurea statului din hotarul com. Valea Pai un număr de 12 oi, fără a avea nici un drept sau autorizațiune legală.

Având în vedere că din lucrările dosarului se constată că oile ce le-a pășunat infractorul minor fără drept în pădurea statului nu erau ale sale, ci ale tatălui său major.

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 64 din codul silvic pentru infracțiunea de a pășuna fără drept vite în pădure oprită, se pedepsește proprietarul vitelor prinse pășunând în pădure iar nu prepusul său.

Având în vedere că în speță oile ce s'au prins pășunând în pădure erau ale tatălui minorului, singurul răspunzător penalmente de călcarea dispozițiilor art. 64 din codul silvic, iar nu ale minorului fiu și deci ca păzitor al oilor prepusul tatălui său.

Considerând deci că prima instanță greșit a aplicat minorului pentru o infracțiune inexistentă pentru dânsul, pedeapsa muștrării (dojana) în baza art. 17 pct. 1. nov. p.

Văzând că în cauză s'a făcut apel numai de Ocolul Silvic „Lunca” din Iersig ca acuzator.

Având în vedere că potrivit dispozițiilor 387 al. II pr. pen. cari nu sunt contrarii prevederilor legii VII anul 1913, deși în cauza prezentă s'a făcut apel numai de acuzator în defavoarea inculpatului, totuși acest apel se consideră obligatoriu ca făcut și în favoarea lui.

Considerând că prima instanță a dat în cauză o sentință anulabilă în fond conform art. 385 pct. 1 a pr. pen. întrucât a constatat o vinovăție inexistentă în sarcina infractorului minor.

Văzând că în astfel de împrejurări sentința primei instanțe urmează a se anula în fond în teza art. 554 al. II pr. pen. combinat cu art. 423 al. II pr. pen. iar infractorul minor să fie achitat de orice penalitate în acest proces în virtutea art. 326 pct. 1 pr. pen.

Având în vedere că celelalte dispozițiuni ate sentinței nefiind atacate de cei în drept ele urmează să rămână neatinse.

Pentru aceste motive s'a adus sentința menționată în dispozitiv.

Ofertă de serviciu. Primirea ofertei adaugându-se o nouă condițiune nu poate fi obligatorie pentru ofertant, acceptarea valabilă trebuind să fie pur și simplă, altfel adăugarea unei condițiuni constituie o contra ofertă.

Mandatul unui intermediar pentru încheierea unui contract de serviciu încetează odată ce părțile contractante au intrat direct în tratative.

Sentința Nr. C. 2128/8/1927, din 20 Martie 1928 a judecătoriei mixte Oravița, pronunțată și redactată de d. Iosif Virányi, judecător-șef, cu gradul de consilier de Curte de Apel, al judecătoriei mixte Oravița.

Motivare:

Reclamantul a intentat proces pentru suma de 1800 lei expunând că pârâta prin mandatarul său, Ludovic Weisz l-a angajat de cantor ocazional pentru sărbătorile mari din luna Septembrie 1926, iar scurt timp înaintea sărbătorilor, adică în ziua de 8 Septembrie i-a telegrafiat, să nu vină. Cu toate că a răspuns telegrafic, că stăruiește pe lângă convenția făcută totuși pârâta în mod arbitrar a declinat aceasta. Având în vedere timpul înaintat n'a fost în măsură, să-și câștige un alt post de cantor ocazional, așa că a rămas în pagubă cu suma inacționată.

Pârâta a cerut respingerea acțiunii arătând că Ludovic Weisz nu i-a fost mandatar; adevărat este, că a rugat pe acesta să-i recomande un cantor ocazional, numitul a și recomandat pe reclamant și în baza aceasta părțile au intrat în tocmele directe, din cari însă n'a rezultat nici o înțelegere perfectă.

Judecătoria de ocol ordonând probarea, prin depunerea martorului Iulius Weis a constatat, că numitul fiind încredințat de pârâta, să-i câștige un cantor ocazional pentru sărbătorile amintite în acțiune, a vorbit cu reclamantul, să facă pârîtei o ofertă, dar martorul n'a încheiat nici o convenție.

Apoi prin conținutul telegramelor originale, atașate sub / 2 și 3, precum și prin anexele reclamantului înaintate prin copii la cererea de sub Nr. cursiv. 7, a mai constatat, că părțile litigante, prin președin ele pârîtei, au stat în legătură directă,

în fondul cauzei apoi e constatat, că pârâta, comuna confesională evreească, primind telegrama lui Weisz, prin care acesta recomandă pe reclamant și omunică că reclamantul pretinde 4000 de coroane,

în ziua de 4 Septembrie a răspuns telegrafic, că plătește numai 3000 de cor., — iar reclamantul în ziua de 7 Septembrie dând ca răspuns o altă telegramă, declară că ocupă postul cu 3000 de cor. plus restituirea tuturor cheltuelilor.

Deoarece această din urmă telegramă pe lângă exprimarea dorinței de a ocupa postul conține o pretenție mai mare, decât plata oferită, e clar, că răspunsul reclamantului nu poate fi considerat de o învoire definitivă, ci, conform normelor existente, este o ofertă nouă, pe care pârâta cu tot dreptul a putut să o refuze, ceea ce a și făcut, telegrafind reclamantului în ziua de 8 Septembrie „am acceptat (angajat) altul, nu veniți“.

În consecință e neîndoielnic, că între părți nu s'a făcut nici o înțelegere definitivă,

de unde rezultă că reclamantul n'are drept la despăgubire cu atât mai vârtos cu cât n'a produs dovadă, că de fapt n'a avut alt post și a rămas fără câștig.

Pentru aeeste motive judecătoria a respins acțiunea ca nefondată.

În fine judecătoria de ocol notează că epistola lui Ludovic Weisz, accludată de reclamant (în copie simplă la cerererea de sub Nr. cursiv 7) prin care numitul înștiințează pe președintele pârîtei, că a angajat pe reclamant, este indiferentă, deoarece, pe de o parte Ludovic Weisz n'a fost însărcinat de pârâta, să facă o astfel de înțelegere, iar pe de altă parte dacă a fost însărcinat, sau el, sau reclamantul a procedat cu rea credință, pentrucă știind că părțile au intrat în tocmeală directă, n'au avut dreptul să facă o convenție definitivă în ziua de 8 Septembrie, când cu o zi mai înainte reclamantul a dat o telegramă, prin care cere mai mult, decât i-s'a oferit din partea pârîtei.

admiterea unei astfel de procedură ar însemna seducerea comitentului.

Acțiune de repunere în posesie. Neîndeplinirea condițiilor pentru exercițiul acestei acțiuni, duce la respingerea acțiunii, deși pe baza unei acțiuni posesorii reclamantul ar fi avut câștig de cauză.

Acțiunea reconvențională a pârâtului pentru posesie fiind respinsă, terenul din litigiul rămâne totuși în patrimoniul pârâtului, reclamantul neîntentând acțiune posesorie ci numai în tulburare de posesie, care a fost însă respinsă, neîntrunind condițiunile pentru exercitarea ei.

Sentința Nr. C. 1005/13/1925, din 22 Decembrie 1927, a judecătoriei Oravița, pronunțată și redactată de d. Iosif Virányi, judecător șef, cu gradul de consilier de Curte de Apel, la judecătoria Oravița.

Motivare:

Reclamantul a intentat proces pentru repunere în posesi arătând, că între intravilanele părților litigante granița a format o linie dreaptă și că pe această linie au fost crescuți 4 cireși; iar pârâta în primăvara anului 1925, fără nici un titlu de drept a intrat în parcela reclamantului Nr. top. 693/5/4 din comuna Steierdorf, ocupând un teritor în lățime de circa 1 metru prin facerea unui gard.

Pârâta a cerut respingerea acțiunii, expunând că

în locul gardului actual în totdeauna a fost gard și că n'a ocupat nimic din teritoriul reclamantului. A susținut, că cireșii au fost în grădina lui și că reclamantul i-a tăiat pe nedrept.

În cursul procesului apoi pârîtul a ridicat acțiune reconvențională pentru posesiunea terenului litigios pe baza dreptului său de proprietate.

Reclamantul a cerut respingerea acestei acțiuni reconvenționale negând, că terenul împrișinat ar aparține intravilanului pârîtului.

Judecătoria:

1. În privința acțiunii pentru reposesiune sumară: conform normelor existente condițiile acțiuni sunt;

a. ca reclamantul să fi fost în posesiunea faptică în timpul turburării;

b. posesiunea reclamantului înainte de turburare să fi durat cel puțin un an de zile; și

c. dela turburare până la intentarea acțiunii să nu fi trecut un an.

Ordonându-se probarea, judecătoria a efectuat oculata cerută de reclamant și a audiat martorii propuși de ambele părți.

Cu ocaziunea oculatei părțile au precizat terenul litigios după cum este însemnat în schița făcută de judecătoria cu literile „A-B-C”, teren în forma unui triunghi care are la baza „A-B” o lățime de 50 cm. și se termină la colțul grajdului pârîtului cu un vârf ascuțit.

Având în vedere că conform datelor oculatei gardul actual se află pe linia „A-B” și că triunghiurile de cireși sunt situate în grădina pârîtului,

apreciind că martorii Iosif Ciunderlik și Ana Hering născ. Mano au relatat că cireșii în anul 1914 și până la anul 1919 precum și în anul 1903 au stat în grădina pârîtului și că gardul a fost dincolo de cireși de către reclamant.

văzând depoziția martorei Maria Anghel născ. Repaszky, potrivit căreia acum circa 24 de ani granița și gardul a fost tot așa, ca și acum,

fiind părțile de acord, că dela anul 1919 până la primăvara anului 1925 n'a existat gard între părți, când pârîtul și-a făcut gardul actual,

deoarece însă nici un martor n'a dovedit, că în anul 1924 reclamantul ar fi fost în posesiunea terenului litigios, adică reclamantul n'a produs dovezi, că posesiunea sa să fi durat cel puțin un an de zile înaintea facerii gardului,

și în sfârșit nici nu sunt dovezi, că reclamantul ar fi fost în posesiunea faptică a teritoriului din litigiu în timpul turburării afirmate,

prin urmare judecătoria a constatat că condițiile acțiunii pentru reposesiune, amintite mai sus sub a) și b) nu sunt împlinite,

și în consecință a respins acțiunea reclamantului referitoare la reînțegrare în posesie.

II. În privința acțiunii reconvenționale a pârîtului pentru posesiune, bazată pe dreptul de proprietate;

extrasul certificat al cărții funduare Nr. 1619 din comună Steierdorf documentează, că parcela Nr. top. 693/5/3 în întindere de 232 stj. formează proprietatea pârîtului și soției acestuia.

Pentru constatarea și adecă clarificarea chestiunii, dacă terenul litigios aparține sau nu acestei parcele, judecătoria la cererea pârîtului a ordonat măsurarea terenului prin inginerul exper Ioan Herczeg.

Văzând apoi schiță de plan făcută de expertul numit, precum și opiniunea lui motivată, care este bazată pe o schiță, în baza căreia parcela originală a fost împărțită în mai multe părți, după cum a dovedit aceasta martorul neinteresat Engelbert Kraxner.

având în vedere că acest martor a fost proprietarul atât intravilanului, parcelelor părților litigante, cât și al parcelelor învecinate și că dânsul a făcut împărțirea parcelei originale în mai multe părți prin inginer, și astfel are cunoștință directă asupra împărțirii și asupra suprafeței parcelelor;

că astfel schița aflătoare în posesiunea martorului, pe care schițe este bazată opiniunea și elaboratorul măsurării, trebuie acceptată ca autentică:

prin urmare judecătoria a acceptat în fapt, că terenul însemnat în schița de plan, făcută de inginerul expert cu „5-6-x” în forma unui triunghi cu o bază de 40 cm. nu aparține intravilanului pârîtului, ci este partea integrantă a imobilului reclamantului.

Astfel fiind nu încapă îndoială, că pârîtul nu are dreptul de proprietate asupra acestui teren;

de unde rezultă, că acțiunea reconvențională e nebazată.

În consecință judecătoria a respins și acțiunea reconvențională a pârîtului.

Judecătoria menționează, că n'a adjudecat acest teren pe seama reclamantului, pentru motivul că reclamantul n'a ridicat acțiune bazată pe dreptul său de proprietate, iar norma de drept este, că „ne eiat judex supra petita partium”.

INFORMAȚIUNI

Dl. Stelian Popescu, ministrul justiției însoțit fiind de dl. Ioan Dimitriu, directorul general al închisorilor și de dl. Nicolae Bădescu-Roșiori, consilier la Înalta Curte de Casație, inspector peste Curțile de Apel, a sosit în Oravița în ziua de 14 Mai 1928, vizitând tribunalul, închisoarea și judecătoria de ocol.

În ziua de 30 Aprilie 1928, dl. Marin I. Mihai-lescu, prim-procuror al parchetului local a depus jurământul în fața d-lui Scarlat Constantinescu, primul-președinte al tribunalului și în prezența d-lor magistrați, funcționari și avocați din Oravița.

Dl. Nicolae Dudău, grefier dela judecătoria Petroșani a fost avansat ca ajutor de grefier cl. III la secțiunea II a tribunalului Caraș.

Dl. Cornel Cucu impiecat stagiar, dela Corpul portăreilor tribunalului Caraș, a fost definitivat în funcțiunea ce ocupă.

Secțiunea II a tribunalului Caraș, și-a fixat zilele de lucru în felul următor:

Luni: civile de prima instanță.

Marți: penale de prima instanță.

Mercuri: civile apelatorice.

Joi: penale de prima instanță.

Vineri: penale apelatorice.

Sâmbătă: cauze grațioase și divorțuri.

Orele de ședință snt aceleași ca și la secțiunea I, adică dela 9 dimineața până la ora 14, afară de Sâmbăta când ședința se ține dela ora 13 până la ora 19.

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor.

Nr. F. Soc. 14/2/1927.

În baza cererii adresată acestui tribunal de către firma „Ilidiana” societate pe acțiuni din comuna Ilidia reprezentată prin Ania Ion pentru înregistrarea firmei în registrul firmelor sociale dela acest tribunal și radierea ei dela Tribunalul Lugoj, unde este înscrisă, în camera de consiliu s'a adus următoarea

DECIZIUNE:

ÎN NUMELE LEGEI:

Tribunalul ia act că firma „Ilidiana,” societate pe acțiuni a fost înscrisă în registrele comerciale la Tribunalul Lugoj încă dela 19 Aprilie 1923 sub Nr. 408 Vol. I. pag. 185 și în baza cererii făcute:

Ordonă înregistrarea în registrul firmelor sociale dela acest tribunal a firmei „Ilidiana” societate pe acțiuni cu sediul în comuna Ilidia județul Caraș.

Obiectul societății este dezvoltarea spiritului de economie și procurarea creditelor necesare locuitorilor; pe o durată de 25.

Capitalul social este de 12.500 împărțiți în 250 acțiuni à 50 lei valoarea nominală.

Consiliu de administrație este compus din: Ion Ania, Aurel Ania, Dragu Ania, Ilie Lazăr, Ion Lazăr și Pătru Ivan.

Semnătura valabilă a firmei se va face aplicându-se ștampila cu antetul societății și apoi se va pune semnătura a doi membri din consiliul de administrație sau semnătura directorului și a unui membru din direcție. după formularul prezentat la dosar.

Publicațiunile societății se vor înscrie într'un ziar românesc desemnat de societate din localitate, iar bilanțul se va publica în „Monitorul Oficial” și în „Corespondența Economică”.

Însărcinează cu înscrierea în registrul respectiv grefierul firmelor care va aduce la cunoștința petiționarei și va stăru pentru publicarea prezentei deciziuni în „Corespondența Economică” dela Ministerul Comerțului și în revista „Carașul Juridic” în care scop petiționara va depune taxele în termen de zece zile.

O copie după prezenta deciziune se va înainta Tribunalului Lugoj pentru radierea firmei.

Oravița, la 5 Martie 1928.

Presedinte, ss. *Oct. Tănăsescu.*

Grefier, ss. *Gh. I. Bălăcescu*

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor.

Nr. F. Soc. 6/2/1926.

În baza cererii adresată acestui tribunal de către firma „Speranța” Bancă de Credit și Economie din Ciuchici pentru înregistrarea firmei și radierea ei dela Tribunalul Lugoj, s'a adus următoarea

DECIZIUNE:

ÎN NUMELE LEGEI:

Tribunalul ia act că firma „Speranța” Bancă de Credit și Economii au fost înscrisă în registrele comerciale la Tribunalul Lugoj încă dela 15 Mai 1921 sub Nr. 359 Vol. IV. pag. 106 și :

Ordonă înregistrarea în registrul firmelor sociale dela acest tribunal a firmei „Speranța” Bancă de Credit și Economii și Comerț S. A. cu sediul în comuna Ciuchici; având sucursală în comuna Vrăniuți și Oravița.

Capitalul social este un milion lei împărțit în zece mii acțiuni de câte 100 lei nedivizate și nominative.

Consiliul de administrație este compus din: Dr. Emanoil Ciulei director, Ion Nădășanu, Ilie Bosica, Iacob Salic, Costea Mâzgoavă, Vasile Crețu, Livia Dr. Ciulei;

Ai sucursalei Vrăniuți sunt: Ioan Cârdu, Pătru Mica, Martin Mioc, Ilie Ion și Pavel Iovu;

Ai sucursalei Oravița sunt: Nicolae Lighezan din Oravița, Nichifor Borcea din Ciuchici, Ion Dogariu, Dr. Isidor Baumann din Oravița, Dimitrie Lungu din Vrăniuți. Dumitru Cioloca din Vrăniuți și Costea Mozgoavă.

Semnătura firmei se va face sub textul firmei sociale punându-se semnătura directorului sau substitutului său și un membru din consiliul de administrație sau în lipsă doi membri din consiliul de administrație, făcându-se așa cum s'a depus în tablourile anexate.

Publicațiunile societății se vor face într'o gazetă din localitate, iar bilanțul se va publica în Monitorul Oficial și în Corespondența Economică.

Însărcinează cu înscrierea în registrul respectiv, grefierul firmelor care va aduce la cunoștința petiționarei și va stăru pentru publicarea prezentei deciziuni în „Corespondența Economică” dela Ministerul Comerțului și în revista „Carașul Juridic” în care scop petiționara este învitată ca în termen de zece zile să depună taxele pentru publicare.

O copie după prezenta deciziune se va înainta Tribunalului Lugoj pentru radierea firmei.

Oravița, la 10 Februarie 1928.

Președinte, *Oct. Tănăsescu.*

Grefier, *Gh. Bălăcescu.*

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor.

Nr. F. Soc. 23/2/1928.

În baza cererii adresată acestui tribunal de către firma „Bourne & Comp” societate pentru comerțul cu mașini de cusut din Oravița, reprezentată prin Dr. En. Spârger avocat din Oravița pentru a se înregistra în registrul firmelor comerciale dela acest tribunal firma lor, în camera de consiliu s'a adus următoarea.

DECIZIUNE:
IN NUMELE LEGEI:

Tribunalul ia act că firma „Bourne, Singer & Comp. a fost înscrisă în registrele comerciale ale Tribunalului Lugoj încă dela 20 Septembrie 1922 Vol. IV. și;

Tribunalul ordonă înregistrarea firmei „Bourne și Cons.” societate pentru comerțul de mașini de cusut cu sediul central New-Jork și București având sucursală în Lugoj, Reșița și Oravița.

Durata este nelimitată.

Obiectul întreprinderii este comerțul cu mașini de cusut.

Societatea este formată conform §-ului 18 din cod comercial și s'a înregistrat conform certificatului eliberat de Tribunalul Ilfov Secția I cu Nr. 8312 din 24 Aprilie 1920.

Caș italul social-pentru România este de 100.000 franci, mandatar general pentru România Emanoil Balas din București, Bulevardul I. C. Brătianu 21.

Însărcinează cu înscrierea firmei, grefierul firmelor dela acest tribunal, care va stăruii pentru publicarea în „Corespondența Economică” și în „Carașul Juridic”.

Petiționara prin avocatul ei este învitată a depune speșele pentru publicare.

Oravița, la 5 Martie 1928.

Președinte, ss. *Oct. Tănăsescu.*

Grefier, ss. *Gh. I. Bălăcescu*

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor individuale.

Nr. F. Indv. 46/2/1928.

În cererea adresată acestui tribunal de către Martin Nicolici domiciliat în comuna Bocșa-Montană, prin care cere înregistrarea firmei sale individuale la acest tribunal, în camera de consiliu s'a adus următoarea:

DECIZIUNE:
IN NUMELE LEGEI:

Tribunalul ia act de cererea făcută de către Marin Nicolici domiciliat în comuna Bocșa-Montană, cum

că, exercită comerțul de prăvălie mixtă în comuna Bocșa-Montană Nr. 9, încă dela 25 Mai 1919, după cum se constată din certificațul de Industrie Nr. 22 D. liberat de Primpretorul Plășei Bocșa-Montană și în consecință :

Dispune ca această firmă a numitului, să fie înscrisă în registrele comerciale ale acestui tribunal, în care scop se însărcinează grefierul firmelor.

Semnătura firmei se va face în modul următor „Martin Nicolici” astfel după cum se arată în tablourile depuse și legalizate de Notarul Public, dr. Petricu.

Prezenta deciziune se va publica în „Corespondența Economică” dela Ministerul Industriei și Comerțului și în revista „Carașul Juridic”, din actele preliminare depuse odată cu cererea se constată că petiționarul are capacitatea de a cere înscrierea firmei, având o bună moralitate și n'a fost falit.

Oravița la 29 Martie 1928.

Președinte, ss. *Oct. Tănăsescu.*

Gefier, ss. *Gh. I. Bălăcescu.*

Publicație de licitație.

Extras.

Subsemnatul Portărel public în senzul legii art. LX. din 1881 că în ziua de 30 Maiu 1928 ora 10 a. m. se vor vinde la licitație publică în comuna Vrăniuț la casa urmăritului, diferite mobile de casă și etc. evaluate în suma de Lei 16700 în favoarea Băncii Centrale Bănățeană pentru suma de Lei 56400 capital și acc., toți aceia cari doresc să cumpere sunt învitați conf. legii XL. din 1881 § 107 și 108 pe lângă soluțirea în bani gata, în caz necesar și sub prețul de strigare.

Oravița, la 25 Aprilie 1928.

Șef portărel, ss. *Ilie N. Dimitriu.*